

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/122/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1123011161
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denisa Mészárosová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1123011161.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Denisy Mészárosovej a sudcov JUDr. Danice Veselovskej a JUDr. Márie Šimkovej v trestnej veci obžalovaného D. S. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zákona o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava I sp. zn. 36T/4/2023 zo dňa 14.09.2023, na verejnom zasadnutí konanom dňa 31. januára 2024 pomerom hlasov 3:0 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku sa prvostupňový rozsudok z r u š u j e.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku

Obžalovaný D. S. - nar. XX.XX.XXXX v T., trvale bytom T.,
Q. nám. XX,

je vinný, že

dňa 23.12.2022 od 01.19 hod. do 02.00 hod. v Bratislave, na P. ulici vo vchode č. XX sa po predchádzajúcej vzájomnej dohode ohľadne kúpy a predaja mobilného telefónu zn. Iphone 14, 512 GB, červenej farby, O.:XXXXXXXXXXXXXXXXX stretol s poškodeným I. T., kde na tomto stretnutí mu obvinený predal vyššie uvedený mobilný telefón za 600,-€, ktoré od poškodeného aj prevzal, avšak následne vyžiadal daný telefón späť, čo poškodený odmietol so slovami veď som za telefón zaplatil, avšak obvinený vstúpil medzi neho a vchod bytového domu so slovami, vieš že mám pištoľ, načo si následne obvinený povytiahol bundu a ukázal poškodenému zbraň a v reakcii na uvedené sa poškodený rozbehol smerom na Tehelnú ulicu v Bratislave, pričom počas toho ako utekal, tak ho obvinený ešte naháňal a kričal, aby zastavil, lebo mu rozstrieľal nohy, na čo poškodený v obave o svoj život zastal a telefón mu odovzdal a s týmto telefónom obvinený odišiel, čím týmto konaním spôsobil poškodenému I. T., trvale bytom M. XX, T. škodu vo výške 600,-€,

t e d a

proti inému použil hrozbu bezprostredného násillia v úmysle zmocniť sa cudzej veci a taký čin spáchal závažnejším spôsobom konania, so zbraňou

č í m s p á c h a l

zločin lúpeže podľa § 188 odsek 1, odsek 2 písmeno c) Trestného zákona s použitím § 138 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona.

Za to sa

o d s u d z u j e

Podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. k), § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 5 Trestného zákona, na trest odňatia slobody v trvaní 9 (deväť) rokov a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obžalovaného zaraďuje pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Mestského súdu Bratislava I sp. zn. 36T/4/2023 zo dňa 14.09.2023 bol obžalovaný D. S. uznaný vinným zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zákona na skutkovom základe, že

dňa 23.12.2022 od 01.19 hod. do 02.00 hod. v Bratislave, na P. ulici vo vchode č. XX sa po predchádzajúcej vzájomnej dohode ohľadne kúpy a predaja mobilného telefónu zn. Iphone 14, 512 GB, červenej farby, O.:XXXXXXXXXXXXXXXXX stretol s poškodeným I. T., kde na tomto stretnutí mu obvinený predal vyššie uvedený mobilný telefón za 600,-€, ktoré od poškodeného aj prevzal, avšak následne vyžiadal daný telefón späť, čo poškodený odmietol so slovami veď som za telefón zaplatil, avšak obvinený vstúpil medzi neho a vchod bytového domu so slovami, vieš že mám pištoľ, na čo si následne páchatel povytiahol bundu a ukázal poškodenému zbraň a v reakcii na uvedené sa poškodený rozbehol smerom na Tehelnú ulicu Bratislave, pričom počas toho ako utekal, tak ho obvinený ešte naháňal a kričal, aby zastavil, lebo mu rozstrela nohy, na čo poškodený v obave o svoj život zastal a telefón mu odovzdal a s týmto telefónom obvinený odišiel, čím týmto konaním spôsobil poškodenému I. T., trvale bytom M. XX, T.. škodu vo výške 600,-€,

Za to mu bol podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 5 Trestného zákona, uložený trest odňatia slobody v trvaní deväť rokov a šesť mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obžalovaného zaradil pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku, súd obžalovaného zaviazal k náhrade škody voči poškodenému I. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom M. XXXX/XX, T., vo výške 600,-€.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný ihneď po jeho vyhlásení odvolanie, ktoré smeruje proti výrokom o vine a treste.

Odvolanie bolo odôvodnené jednak podaním samotného obžalovaného, takisto podaniami obhajcov obžalovaného.

Obžalovaný vo svojom vlastnom odôvodnení odvolania uviedol, že konanie voči nemu je umelo vyprodukované, jednak zo strany orgánov činných v trestnom konaní, jednak zo strany poškodeného. Skutok sa podľa neho nezakladá na pravde, napriek tomu bol uznaný vinným a nie je na to jediný priamy hmatateľný dôkaz. Popiera tvrdenie poškodeného o tom, že mal za pásom zbraň. Ak by išiel s úmyslom lúpiť, tak tam príde, lúpež vykoná a nie ho naháňa po sídlisku. Ďalšou osobou, ktorá ho má usvedčovať je P. T. a vo vzťahu ku nej uvádza, že ju ako svedka nahlásil on sám, pričom ona v prípravnom konaní vypovedala proti nemu, čo by malo celú jej výpoveď spochybniť. Obžalovaný nie je osobou dementnou, ani inak hendikepovanou, aby dával návrh na vypočutie svedka, ktorý ho usvedčí z trestnej činnosti. Na hlavnom pojednávaní už vypovedala s tým rozdielom, že si nebola istá, čo obžalovaný poškodenému ukázal, či teda mal alebo nemal zbraň a vyjadrovala sa „nepamätám si, neviem uviesť, nie som si istá“. Práve táto jej výpoveď bola podľa obžalovaného postavená na dohadoch a domnienkach a to, že si nie je istá. Podľa neho a racionálneho uvažovania tento samotný fakt svedčí o tom, že niečo nie je v poriadku a samotný skutok, ktorý mu je kladený za vinu, má ďaleko od reality. Domnieva sa, že ak nastane nejaká situácia a niekto sa jej zúčastní, musí si na ňu pamätať aj po rokoch a nie s odstupom osem mesiacov radikálne tvrdiť niečo iné. Výpoveď svedka by aj s odstupom ôsmich mesiacov mala byť zhodná s predchádzajúcou a nie diametrálne odlišná. Obžalovaný tiež pripomína, že svedkyňa stála za chrbtom obžalovanému a bola od neho a poškodeného vzdialená asi 5-10 metrov, preto je otázne, ako mohla vidieť, že mal za pásom teplákov zastrčenú zbraň.

K svedkovi S. T., ktorý nebol svedkom incidentu, a tento uvádza, že nemal vedomosť o tom, že by mal obžalovaný zbraň, v ten večer u neho zbraň nevidel. Priateľka J. O. poprela, že by zbraň vlastnil, žiadnu si na stretnutie nebral. Dvaja svedkovia nezávisle od seba potvrdili, že zbraň nemal. Súd by mal pri uznaní viny vychádzať z jednoznačných faktov a nie dohadov, z toho, čo niekto počul.

Obžalovaný poukazuje na zásadu objektívnej pravdy, ako i zásadu in dubio pro reo, keď napriek existencii pochybností, tieto neboli vyhodnotené v prospech obžalovaného, ale v jeho neprospech

S odkazom na uvedené žiada vrátiť vec späť súdu prvého stupňa, zdôrazňuje, že sú tu nové skutočnosti a uvádza aj nových svedkov - prvá je jeho matka O. E. a druhým P. P.. Matka môže potvrdiť, že pár dní pred hlavným pojednávaním prišli za ňou do práce svedkovia S. a P., vydierali ju, že za sumu 1.500,-€ príde na súd a povedia pravdu. Toto nie je výplod fantázie, pretože mama to má na zázname z kamery. P. P. má potvrdiť, že P. sa mu v rozhovore priznala, že sa bála a sčasti ju donútili, bála sa tiež, že z nej spraví spolupáchateľku a preto v prípravnom konaní tak vypovedala. Povedala svedkovi, že sa nič nestalo a poškodený si to celé vymyslel.

Tieto fakty by mal ako podstatné pre vývoj veci vyhodnotiť nadriadený súd a vrátiť vec na prvostupňové konanie. To, že súd nadobudol presvedčenie, na uznanie viny nestačí, sudcove presvedčenie sa v žiadnom prípade nedá považovať za priamy alebo nepriamy dôkaz. Záverom dáva do pozornosti prípad z Okresného súdu Bratislava V 3T/2/2021, kde aj napriek priamemu svedectvu poškodeného a nájdenej zbrani došlo k oslobodeniu páchateľa.

V dôvodoch odvolania podaných prostredníctvom obhajkyne obžalovaný namieta nesprávnosť výroku rozsudku, nakoľko pri kvalifikácii, je uvedené, že spáchal zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 ods. 2 písm. c) Trestného zákona, teda závažnejším spôsobom, avšak chýba poukaz na konkrétne ustanovenie § 138 Trestného zákona. V napadnutom rozsudku v právnej vete je nedokončená právna kvalifikácia, čo spôsobuje nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku. Možno teda len predpokladať, za ktorý zo závažnejších spôsobov konania ho súd odsúdil a ako má svoje odvolanie smerovať. Táto skutočnosť mu však podstatne sťažuje obhajobu, keďže nie je zjrejmé, na ktoré okolnosti sa má zamerať.

Ďalej obžalovaný uvádza, že súd svoj rozhodovací postup zjednodušil, pričom jeho obranu nebral do úvahy a ani ju v samotnom rozsudku nevyhodnotil. Jeho obrana spočívala v nasledujúcich tvrdeniach:

Žiadnu zbraň nemal, čo na hlavnom pojednávaní uviedol, ani pri jeho zadržení sa žiadna zbraň nenašla, hoci z tvrdení poškodeného vyplýva, že ju bežne nosil so sebou, keďže uvádzal, že mu ju údajne ukazoval pri skoršom stretnutí. Keby v čase jeho zdržania bol vyšetrovateľ stotožnený s verziou o zbrani, mohol nariadiť vykonať domové prehliadky na miestach, kde sa zdržiaval, keďže mu oznámil adresu pobytu. Vyšetrovateľ však týmto smerom nepostupoval, čím sťažil jeho obranu. Poškodený zbraň u neho nikdy nevidel. To potvrdil aj na hlavnom pojednávaní keď uviedol, že zbraň nikdy nevidel celú, v prípravnom konaní tvrdil, že videl len pažbu. Z dôvodu, že poškodený zbraň nikdy nevidel, nevedel ju ani popísať, preto aj odpovedal tak vyhýbavo.

Obžalovaný namieta tvrdenie súdu, že svedkyňa T. v prípravnom konaní uviedla, že obžalovaný mal a ukázal zbraň poškodenému. Pokiaľ by skutočne spáchal lúpež so zbraňou, bolo by nelogické, aby identifikoval konkrétnych svedkov, ktorí by zbraň potvrdzovali. Ďalej namieta rozpory v jej výpovedi, na hlavnom pojednávaní už uviedla, že si nie je istá, či mal zbraň. Obžalovaný namieta dôveryhodnosť tejto svedkyne, nakoľko v minulosti užívala omamné a psychotropné látky, za čo bola aj odsúdená a stále je v skúšobnej dobe. Nezrovnalosti sa vyskytli aj v jej vyjadreniach k bankovkám, keď uviedla 5x100,-€, hoci poškodený uvádza, že išlo o 1 x 200,- € a 3 x 100,- €. Svedkyňa odlišne uvádza aj cenu telefónu.

Uvedená svedkyňa bola podľa obžalovaného najskôr oboznámená s predmetom výsluchu a následne takýmto spôsobom nadobudnuté informácie len podvedome zreprodukovala.

Ďalej obžalovaný zdôrazňuje, že súd opiera kvalifikáciu lúpeže o slová „vieš, že mám pištoľ a rozstrieľam Ti nohy“, avšak svedkyňa T. žiadne takého slová nespomína. Navyše bol v teplákoch, nemal mať ani ako zbraň uchytenú a nemohol s ňou bežať. Pokiaľ skutočne niečo poškodený videl, mohla to byť príručná kapsička alebo jej časť, ktorá za daných svetelných podmienok mohla budiť dojem zbrane.

Zásadný argument, na ktorý obžalovaný poukazuje, je fakt, že poškodený nebol vlastníkom telefónu. Pôvodne dohodnutá cena bola podľa obžalovaného 800,-€, pričom v napadnutom rozsudku sa uvádza, že sa dohodli na cene 600,-€. Takáto cena však nevyplýva z vykonaného dokazovania, teda, suma 200,-€ do úhrady kúpnej ceny chýbala. Pripomína tiež, že rovnaký telefón od neho poškodený kúpil za 800,-€ niekoľko dní pred skutkom. Nakoniec aj svedok T. vo výpovedi z prípravného konania hneď po skutku uviedol, že pri nasadnutí do auta povedal, že poškodený na neho skúšal nejaké ťahy, čo svedčí o tom, že išlo o spor ohľadne kúpnej ceny.

Pre posúdenie celého skutku je podľa obžalovaného dôležitý priebeh konania. Poškodený potvrdil, že obžalovaný mu najprv podal vyčistený telefón na kontrolu a až potom mu on odovzdal peniaze. Pokiaľ by mu poškodený odovzdal len časť dohodnutej sumy, určite by mu telefón neodovzdal na užívanie. V súvislosti s úvahami o nadobudnutí vlastníctva telefónu odkazuje obžalovaný na ustanovenia §§ 588 a 591 Občianskeho zákonníka. Telefón podal poškodenému na kontrolu, že je vyčistený od jeho údajov tak, ako žiadal a nešlo o odovzdanie spojené s prechodom vlastníckeho práva po úhrade kúpnej ceny, teda nie je splnený ani ďalší predpoklad lúpeže, aby išlo o cudziu vec, keďže telefón bol stále jeho respektíve jemu zverená vec.

Obžalovaný sa spoliehal na záznam z bezpečnostných kamier, ktorý by bol jednoznačný, avšak tieto kamery boli nefunkčné, čo podľa jeho názoru poškodený vedel skôr a z tohto dôvodu sa rozhodol podať trestné oznámenie. Nebolo by teda logické, aby spáchal lúpež priamo pod kamerami.

Rovnako vysvetlil, že poškodený mal v rukách zálohu v podobe krabice, bez ktorej bol telefón prakticky nepredajný, aj z tohto dôvodu by lúpež nemala zmysel.

V priebehu odvolacieho konania boli dôvody odvolania obžalovaného doplnené novozvoleným obhajcom. Nakoľko sa podstatná časť odvolacích námietok prelína s dôvodmi odvolania podanými pôvodnou obhajkyňou obžalovaného, krajský súd upriamuje pozornosť na novo vymedzené dôvody.

Za najpodstatnejšiu skutočnosť označuje to, že žiadnu zbraň nikdy nevlastnil, nemal a ani pri zadržaní u neho žiadna zbraň nebola zaistená a nebolo súdom jednoznačne preukázané, že by nejaká zbraň bola na mieste činu použitá alebo sa mal s ňou vyhrážať. Takisto priateľka obžalovaného na hlavnom pojednávaní uviedla, že počas ich spolužitia nikdy nevidela žiadnu pištoľ a medzi osobnými vecami nemal žiadnu pištoľ.

Obžalovaný poukazuje na nelogickosť správania sa poškodeného potom, čo mu mala byť zbraň ukázaná, tiež je nelogické, aby obžalovaný potom, čo si sám všimol pri prvom obchode kamery pri vchode poškodeného, že by mu on údajne ukazoval zbraň a vyhrážal sa ňou.

V ďalšej rozsiahlej časti odvolania obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu podrobne analyzuje výpovede poškodeného, aj svedkyne T., s citáciami jednotlivých častí ich výpovedí.

Okrem doteraz uvedených dôvodov zdôrazňuje, že ak by sa skutok mal stať tak, ako je vymedzený, pôsobí nelogicky. Napríklad, ak by chcel spáchať lúpež a vziať si peniaze aj telefón, prečo by tento telefón vymazával, aby tam neboli jeho údaje, prečo by tam strávil pol hodinu, keď to mohol urobiť hneď a odísť. Tiež by svedkyňa T. nepovedal na jej otázku, či tam môže zostať s nimi, aby tam zostala, ak by mal v úmysle spáchať zločin lúpeže so zbraňou.

Ťažko uveriteľné je aj to, že mal mať údajne pištoľ za teplákmi, ktoré boli na gumičku, bez akéhokoľvek špeciálneho uchytenia a je nemožné, aby mu táto zbraň počas behu nevypadla. Prvostupňový súd pochybili závažným spôsobom, keď nepreverili parametre a rozmery zbrane Glock, že je nemožné aby s touto zbraňou bežal a táto mu nevypadla spod teplákov.

Orgány činné v trestnom konaní a ani súd sa nezaoberali skutočnosťou, že svedkyňa T. uviedla, že ako nasadla po skutku k manželovi do auta, tak mu povedala, že čo sa stalo, že čo urobil D., že predal telefón, ale že si ho zobral naspäť a ukázal mu zbraň. Naproti tomu dňa 07.02.2023 S. T. uviedol, že čo urobil D., mu žena povedala až keď vystúpil z auta, že proste niečo sa stalo čo sa nemalo stať, no že mu D. preplo a že mu zobral mobil aj peniaze a ešte ho údajne naháňal a dobil ho. Týmto dôležitým nezrovnalostiam a rozporom vyšetrovateľ a ani súd nevenovali absolútne pozornosť.

Je síce faktom, že vzal aj peniaze aj telefón, nakoľko bol nahnevany, pretože poškodený sa ho snažil obrať o 200,-eur a v amoku a afekte dobehol poškodeného, zobral telefón i napriek tomu, že už mal od neho 600,-€. V žiadnom prípade nemal pri sebe žiadnu zbraň a ani sa žiadnou zbraňou poškodenému nevyhrážal. Zastáva názor, že sa mohol dopustiť krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d) Trestného zákona.

Obžalovaný si uvedomuje, že mohol konať aj on inak, aby táto situácia nevznikla, avšak pokiaľ aj prekročil rámec štandardných medziľudských vzťahov, jeho konanie nemožno hodnotiť ako lúpež so zbraňou. Je pripravený niesť za svoje konanie zodpovednosť, pokiaľ by súd jeho konanie posúdil podľa iných ustanovení Trestného alebo priestupkového zákona, ale z lúpeže sa necíti byť vinným.

Na podklade uvedeného požiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok Mestského súdu Bratislava I., sp. zn. 36T/4/2023 zo dňa 14.09.2023 a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku vo veci rozhodol sám, a to tak, že predmetný skutok prekvalifikuje na prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d) Trestného zákona alebo alternatívne napadnutý rozsudok zruší v zmysle § 321 Trestného poriadku a vec vráti Mestskému súdu Bratislava I na nové prejednanie a rozhodnutie.

Vec bola predložená nadriadenému súdu na rozhodnutie o podanom odvolaní dňa 17.10.2023.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obhajca obžalovaného v celom rozsahu zotrval na dôvodoch podaného odvolania, tak ako boli podané klientom, predchádzajúcou obhajkyňou, ako aj ním samotným. Označil za nevyhnutné pri tak vysokom hroziacom treste poukázať na niektoré významné skutočnosti. Vo výpovedi poškodeného vidí viaceré nelogické momenty, jednak výber miesta, ktoré volil poškodený z dôvodu, že sú tam kamery s cieľom byť chránený o čom obžalovaný vedel a takisto si bol toho vedomý. Je preto nelogické, aby na takomto mieste použil proti nemu zbraň. Nelogická je aj reakcia poškodeného, že potom čo videl zbraň, začal utekať, takto by sa drvivá väčšina ľudí nesprávala. Predchádzajúce obchody medzi nimi dopadli v poriadku, nebol žiadny problém. Ak by obžalovaný chcel spáchať lúpež, nestál by tam pol hodinu a nevymazával svoj účet z telefónu, nečakal by zároveň na svedkyňu T., ktorej dovolil, že tam môže zostať. Postupoval by hneď na začiatku inak. Poškodený nevidel zbraň, videl iba časť, pažbu, nevedel ju opísať, bolo to iba jeho domnienka. Zdôraznil, že zbraň Glock má so zásobníkom hmotnosť do kila, technicky je nemožné aby bola za gumičkou v teplákoch alebo šnúrkou a nevypadla obžalovanému pri behu. Súd sa podľa obhajcu nezaoberal dôveryhodnosťou výpovede svedkyne T., ktorá je užívateľkou návykových látok, bola vo vysokej podmienke. Jej výpoveď bola len reprodukciou toho, čo sa dozvedela od orgánov činných v trestnom konaní. Pod tlakom bola z toho dôvodu, aby sa v tejto veci nestala obvinenou a nepremenili jej podmienku a neprišla o dieťa. Na hlavnom pojednávaní vypovedala, že si nie je istá, či tam nejaká zbraň bola. Ani nevedela, ako má taká zbraň vyzeráť. Ďalej poukázal na výpoveď svedka S. T., ktorý vypovedá rozdielne o tom, kedy sa mal o prípadnom použití zbrane obžalovaným dozvedieť a jeho vyjadrenia sa líšia od prípravného konania smerom k hlavnému pojednávaniu. Vzhľadom k tomu, že po vyhodnotení dôkazov je oveľa uveriteľnejšia a preukázateľnejšia aj iná verzia priebehu deja ako tá, ktorú podáva poškodený, navrhol, aby súd rozhodol v zmysle petitu odvolania a po zrušení prvostupňového rozsudku prekvalifikoval konanie na trestný čin krádeže, prípadne zrušil rozsudok a vrátil vec prvostupňovému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

Je toho názoru, že v prípade keď hrozí tak závažný dôsledok v podobe vysokého trestu, nemôžu byť o podstatných okolnostiach skutku len dohady ale musia byť k dispozícii jednoznačné závery.

Zástupkyňa krajskej prokuratúry označila odvolanie obžalovaného za nedôvodné, rozsudok prijatý súdom prvého stupňa považuje za zákonný vo všetkých jeho výrokoch, preto navrhla krajskému súdu, aby postupom podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Obžalovaný v rámci svojho záverečného návrhu predniesol reč, ktorú si sám napísal a ktorú po prečítaní založil do spisu ako prílohu zápisnice o verejnom zasadnutí. Trvá na tom, že je nevinný, žiadnu zbraň nevlastní a preto nemohol mať žiadnu pri sebe. Ak by bola pravda to, čo tvrdí poškodený a ukázal by mu zbraň za teplákmi, nepozná človeka, ktorý by sa nezľakol, ale utekal by preč. Prirodené by bolo, že by sa bál o svoj život a dal by všetko, čo má pri sebe. Ak sa teda vyzná v zbraniach, lebo chodil hrávať Airsoft a vedel, že je to ostrá zbraň, prišla mu divná jeho reakcia, keď začal utekať.

Obžalovaný ďalej vysvetlil, že ak by chcel prísť spáchať lúpež na poškodenom, povie mu, že má pre neho viac takýchto telefónov, aby si zobral so sebou viac peňazí a vylákal by ho niekam von z jeho brány mimo kamier, o ktorých mal vedomosť. Jednoznačne bol presvedčený o tom, že kamery vo vchode fungujú. Naopak obžalovaný nemal s týmto miestom problém, aj keď mu bolo divné, že v každom prípade išiel on ako predávajúci za ním, za kupujúcim.

P. T. vo svojej prvej výpovedi určite klamala, keď vravela, že videla zbraň ktorou sa mal poškodenému vyhrážať. Nie je to pravda, žiadnu nemal. Nevie prečo klamala, ale vie že je drogovo závislá a ovplyvniteľná. Veľmi ľahko ju mohli donútiť povedať, to čo chceli počuť oni a nie to čo by ona povedala sama. Obžalovaný znova zopakoval svoj argument o tom, že ju navrhoval on ako svedkyňu a predsa by ju nenavrhoval, aby ho usvedčila.

Obžalovaný si je vedomý iba toho, že sa dopustil krádeže a to z afektu a nervov. Poškodeného musel naháňať 24. decembra v nočných hodinách po ulici, lebo mu dal menej peňazí ako boli dohodnutí. Škodu poškodenému nahradil a preto si myslí, že si už trest za túto krádež odpykal.

Záverom uviedol, aby súd z dôvodov, ktoré už uviedol, zrušil prvostupňový rozsudok, prekvalifikoval konanie iba na trestný čin krádeže, ku ktorému sa doznáva. Takisto navrhol súdu, aby ho prepustil na slobodu, ak by to bolo možné. Ku krádeži sa doznáva a túto ľutuje. Pokiaľ ide o odvolacie dôvody, v celom rozsahu sa stotožňuje s dôvodmi, ktoré poskytol obhajca a odkazuje na ne.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací primárne konštatoval, že odvolanie je prípustné, bolo podané v zákonnej lehote oprávnenou osobou a spĺňa všetky zákonné náležitosti, preto odvolací súd konštatuje absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Trestného poriadku.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obžalovaný podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné a preto bolo potrebné výroky prvostupňového rozsudku upraviť tak, aby boli v súlade so zákonom.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 2 ods. 19 Tr. poriadku pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní, na verejnom zasadnutí alebo na neverejnom zasadnutí smie súd prihliadnuť len na tie dôkazy, ktoré boli v tomto konaní vykonané, ak zákon neustanovuje inak.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Plnením revíznej povinnosti odvolací súd zistil, že dokazovaním vykonaným na hlavnom pojednávaní súdom prvého stupňa boli objasnené všetky základné skutočnosti dôležité pre trestné stíhanie tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 119 ods. 1 Tr. poriadku, ktoré súd potreboval aj pre svoje rozhodnutie. Súd prvého stupňa pri vykonávaní dôkazov na hlavnom pojednávaní postupoval podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich spôsob vykonania dôkazov, pričom sa nedopustil žiadnych závažných chýb, ktoré by mohli mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci, alebo v dôsledku ktorých by došlo k porušeniu práva obžalovaného na obhajobu.

Okresný súd vykonal všetky dostupné dôkazy, tieto zákonným spôsobom vyhodnotil a následne dospel k správny záverom tak v otázke viny, ako aj v otázke právnej kvalifikácie. Dokazovanie bolo vykonané v dostatočnom rozsahu tak, aby umožnilo súdu prvého stupňa prijať jednoznačné závery. Odôvodnenie napadnutého rozsudku síce hranične, ale spĺňa požiadavky stanovené v § 168 ods. 1 Tr. poriadku. Dôvody poskytnuté prvostupňovým súdom bolo nevyhnutné bližšie rozviesť najmä s cieľom dostatočne konkrétne reagovať na množstvo odvolacích námietok predložených obžalovaným.

Z predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil nasledovné skutočnosti:

Dňa 23.06.2023 podal prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava III na D. S. obžalobu pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zákona s použitím § 138 písm. a) Trestného zákona. V rámci nariadeného hlavného pojednávania vykonal súd prvého stupňa dokazovanie výsluchom obžalovaného, poškodeného I. T., svedkov P. T., S. T. a J. O., so súhlasom procesných strán bol prečítaný znalecký posudok z odboru zdravotníctva, odvetvie psychiatria MUDr. Natálie Dimovej, a prečítané odborné vyjadrenie k hodnote mobilného telefónu.

Obžalovaný D. S. v prípravnom konaní ku skutku uviedol, že pri v poradí treťom mobilnom telefóne, ktorý poškodenému predával, mu omylom priniesol najskôr iba krabicu a prisľúbil mu, že sa vráti v ten deň aj s telefónom. Obžalovaný potvrdil, že poškodený mu dal 100,-€ v deň, keď od neho odchádzal potom, čo mu priniesol iba krabicu, tieto peniaze však boli podľa neho doplatkom z predaja predchádzajúceho telefónu. Spolu s telefónom prišiel k poškodenému neskôr, ako sľúbil, bolo to niekedy v neskorých večerných alebo nočných hodinách. Telefón podal do rúk poškodenému, aby si ho vyskúšal, či nie je zablokovaný a keď si telefón skontroloval a uistil sa, že telefón nemá heslo, je funkčný a úplne nový, podal obžalovanému peniaze. Obžalovaný si ich prepočítal, bolo tam 600,-€, čo bolo o 200,-€ menej, ako mu mal podľa neho dať. Obžalovaný reagoval nesúhlasne s tým, že čo to má znamenať, nech mu dá späť telefón, na to poškodený začal utekať z brány na ulicu. Obžalovaný si založil peniaze do kapsičky a utekal za ním. Keď ho dobehol, zobral mu telefón a spýtal sa čo vymýšľa, prečo uteká a prečo mu nedal toľko peňazí, ako boli dohodnutí. Obžalovaný bol veľmi nahnevany, že už druhý predaj za posledných pár dní nedopadol tak, ako boli dohodnutí. V tejto situácii spanikáril a odišiel odtiaľ s peniazmi aj telefónom. Krabica zostala u poškodeného. Obžalovaný si myslel, že mu poškodený doplatí do dohodnutej sumy a potom mu on telefón vráti. Jemu to takto pripadalo logické. Ďalej sa obžalovaný vyjadroval k cenám telefónov a porovnával ich s oficiálnymi cenami.

Vylúčil, že by mal pri sebe v rozhodujúcom čase zbraň, nemohol poškodený u neho žiadnu vidieť. Výpoveď P. T., ktorú sám navrhol vypočuť, vyhodnotil ako nepravdivú, lebo sa bála, že príde o dieťa, berie drogy a je v podmienke. P. nemohla nič vidieť, stála obžalovanému za chrbtom. Nezrovnalosti sú aj v tom, ako svedkyňa popísala udalosti z priestoru vchodu svojmu mužovi.

Na hlavnom pojednávaní obžalovaný svoju výpoveď doplnil s tým, že zdôrazňoval, že si bol vedomý namontovaných kamier pred vchodom, tieto si všimol a počítal s nimi. Pripomenul, že poškodený bol pod vplyvom alkoholu alebo nejakých látok a sám sa u neho zaujímal o drogy. Obžalovaný ešte zdôraznil, že keď sa prvý krát stretol s poškodeným a zoznamovali sa, predstavil sa mu ako H., vedel že sa venuje obchodovaniu s elektronikou, že opravuje mobilné telefóny a preto ho mal v telefóne uloženého ako „H. opravár“, preto sa mu zdalo nefér a podozrivé, keď zistil, že sa v skutočnosti volá inak.

Z výpovede poškodeného I. T. z prípravného konania, ktorá bola vykonaná za prítomnosti obhajcu obžalovaného možno zistiť, že s mobilným telefónom zn. iPhone 14 červenej farby mal prísť obžalovaný ku nemu prvýkrát dňa 22.12.2022 v ranných hodinách. V skutočnosti mu však doniesol iba prázdnu krabicu s odôvodnením, že telefón asi vybrala frajerka, čo si on nevšimol. Obžalovaný si od neho pýtal požičať na taxík, pričom mu dal sto euróvú bankovku, nakoľko menšiu nemal. Dohodli sa, že túto sumu

započítajú pri doplatení telefónu. Po dlhšom dohadovaní prišiel obžalovaný až okolo pol noci alebo tesne po pol noci ku vchodu domu, v ktorom poškodený v tom čase býval na P. ulici č. XX v T.. Podal mu do rúk spomenutý telefón, poškodený ho zapol a kontroloval, pričom zistil, že v telefóne je stále účet obžalovaného. Požiadal ho, aby tieto údaje z telefónu odstránil. Toto nejakú dobu trvalo a po čase prišla do vchodu za nimi aj žena, o ktorej si myslel, že je obžalovaného frajerka. Po prekontrolovaní telefónu, poškodený zistil, že je všetko v poriadku a nakoľko mal peniaze pri sebe, dal obžalovanému 500,-€ s tým, že boli dohodnutí na sume 600,-€ a 100,-€ mu už dal predtým na taxík. Podal mu jednu bankovku 200,-€ a tri bankovky 100,-€ur. Obžalovaný dal spomenutej žene hneď 100,-€, ktoré jej dlhoval. Obžalovaný ho zrazu pritlačil o vstupnú bránu do bytovky, povedal „vieš, že mám pištoľ“, túto mu ukázal a pýtal si späť telefón. Poškodený mu telefón odmietol dať. V priebehu tohto konfliktu odišla cez vstupnú bránu žena, o ktorej si myslel, že je frajerka obžalovaného. Poškodený sa v rýchlosti otočil, vybehol von smerom na Vajnorskú, obžalovaný utekal za ním a kričal, aby zastavil lebo mu rozstrieľa nohy. Poškodený mal obuté iba crocsy a preto sa mu zle bežalo. Zastavil, lebo sa zľakol, čo bude nasledovať. Oproti Alza boxom obžalovanému telefón podal a on mu povedal, že ho „nasralo“ to, že išiel zarábať na predchádzajúcom čiernom telefóne tej istej značky, lebo to zistila jeho frajerka, keď reagovala na poškodeného inzerát. Poškodený si všimol, že keď obžalovaný za ním bežal, spadol mu na zem jeho starý telefón, ktorý zdvihol zo zeme.

Zbraň poškodený rozpoznal ako zbraň zn. Glock čiernej farby, ktorú poznal z airsoftu. Zbraň obžalovaný nevytiahol, nemieril na neho, mal ju za pásom, videl iba rukoväť. Predtým mu ju už ukazoval, bolo to vtedy, keď od neho kupoval rovnaký telefón čiernej farby. V čase keď nastal zvrát a obžalovaný chcel od neho telefón späť, bola vo vchode aj frajerka obžalovaného (resp. takto ju vnímal poškodený), pričom poškodený a táto žena stáli oproti sebe, približne vo vzdialenosti dva metre a ona mala výhľad na oboch.

Poškodený trvá na tom, že sa predstavil obžalovanému svojim pravým menom ako I.. Kúpna cena červeného telefónu bola dohodnutá na 600,-€, čo bolo o sto eur menej, ako za taký istý telefón čiernej farby a to z dôvodu, že poškodený už nemal veľký záujem o ďalší telefón, nechcel v nich držať veľa peňazí. K oblečeniu obžalovaného sa poškodený vyjadril tak, že bol štýlovo pekne oblečený ako vždy, mal nejakú teplákovú súpravu, pričom zbraň mal vpredu ako je rázporok a videl z nej iba pažbu. Zbraň nebola v žiadnom puzdre ani inak uchytaná.

Na hlavnom pojednávaní zotrval poškodený na svojej výpovedi z prípravného konania, pričom na doplňujúce otázky strán poskytol ďalšie svoje bližšie vyjadrenia k popisu udalosti. V rámci toho vysvetlil, že sa rozhodol utekať smerom von a nie dnu k bytom z toho dôvodu, že obžalovaný stál v ceste dnu smerom do bytu a bál sa, že použije proti nemu pištoľ. Spoliehal sa zároveň, že kamery ktoré sú umiestnené vo vchode fungujú, čo bolo aj dôvodom prečo si toto miesto vybral za miesto pre takýto biznis. Poškodený uviedol pred súdom, že ho počas trestného konania kontaktovala priateľka obžalovaného, ktorá sa mu sama takto predstavila a žiadala ho nech svoju výpoveď stiahne, že obžalovaný tam nebol a nemal ani pištoľ a jeho otec mu vyplatí 600,-€. Telefonát bol síce v priateľskej atmosfére, ale prišlo mu to ako vydieranie. Počas vyšetrovania k vyplateniu sumy 600,-€ nedošlo a obhajkyňa uviedla, že otec musel za obžalovaného vyrovať nejakú predchádzajúcu vec.

V prípravnom konaní svedkyňa P. T. uviedla, že bola v aute spolu s manželom, keď viezli obžalovaného na Kukučínovu ulicu. Išiel za kupcom telefónu a svedkyni sľúbil, že jej vráti 100,-€ dlh. Najskôr sedela v aute, potom si išla zapáliť a neskôr zašla do brány domu. Videla ako obžalovaný tomu kupcovi čistí telefón, potom dal chlapec obžalovanému 500,-€ v 100-eurových bankovkách a obžalovaný jej hneď dal 100,-€. Zrazu si obžalovaný pýtal telefón späť, chlapec spanikáril, obžalovaný povedal nech mu ho dá, lebo uvidí. Obžalovaný mal pod mikinou zbraň, povytiahol si mikinu, videla niečo čierne za pásom. Vtedy povedal niečo v tom zmysle, že „uvidíš...“. Chlapec sa rozbehol von, utekal za roh a svedkyňa odišla do auta.

Keď bola svedkyňa vo vchode, bolo tam svetlo, bol osvetlený lampami, bola tam aj kamera. Svedkyňa stála chrbtom k paneláku, asi 2-3 metre od nich, oni boli oproti sebe, asi pol metra až meter. Pozerala sa na nich z boku.

Na hlavnom pojednávaní si svedkyňa spomenula iba na časť udalosti, do momentu, keď vyplatil poškodený obžalovanému peniaze za telefón a obžalovaný vrátil sľúbené peniaze jej. Na iné okolnosti si už nepamätala. V rámci odpovede na položené otázky uviedla, že to, čo vypovedala v prípravnom

konaní, je pravda, iba si nie je istá, či mal obžalovaný zbraň. Zároveň však uviedla, že zbrane pozná iba z filmu. Časový úsek, keď si obžalovaný zdvihol mikinu a videla niečo malé čierne, trval asi päť sekúnd. Napriek tomu, že niečo písala do telefónu, spozornela v momente, keď začali kričať.

V zhode so svedkyňou P. T. konštatoval aj svedok S. T., že obžalovaného viezli na Kukučínovu ulicu, kam išiel predáť mobilný telefón. Hlavnou témou bolo to, že keď predá telefón, vráti jeho žene 100,-€. Preto na neho čakali. Manželke už bolo dlho v aute, preto vyšla smerom za obžalovaným. Svedok čakal ďalších 20 minút a potom videl, ako nejaký strokotanec uteká. Neskôr, keď už cestou späť obžalovaný z auta vystúpil, manželka mu povedala, že sa nemalo stať to, čo sa stalo, hovorila, že obžalovanému preplo, zobral kupujúcemu mobil aj peniaze, ešte ho aj údajne naháňal a dobil. Predtým, než išli s manželkou vypovedať na políciu, mu povedala, že obžalovaný vytiahol na neho nejakú zbraň.

V konaní pred súdom svedok odkázal na svoju výpoveď z prípravného konania, pretože si už na to nepamätá. Vo vzťahu k manželke uviedol, že mu najskôr uviedla, že obžalovaný mal zbraň a postupne tvrdila, že si nie je istá, či to bola zbraň.

Svedkyňa J. O., priateľka obžalovaného potvrdila, že kontaktovala poškodeného, aby sa ho spýtala, či nechce stiahnuť to obvinenie, nakoľko nemal zbraň a je to dosť vysoký trest.

K telefónu uviedla, že mala plán predáť ho za 800,-€, bol to pôvodne jej telefón. Obžalovaný prišiel s telefónom a 600,-€, poškodený si nechal krabičku. Mal doplatiť 200,-€ a telefón by mu obžalovaný dal. Asi po mesiaci svedkyňa predala telefón cez Facebook za 300,-€.

Svedkyňa vypovedala, že obžalovaný nemal žiadnu zbraň.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia, súd prvého stupňa sa pri prijatí výroku o vine správne opieral najmä o výpoveď poškodeného I. T., ktorá je sčasti podporená výpoveďami svedkov P. T., S. T. a J. O.. Poškodený I. T. zhodne v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní popísal priebeh skutku, pri ktorom došlo k predaju v poradí tretieho mobilného telefónu od obžalovaného D. S.. Napriek tomu, že obžalovaný v prípravnom konaní, rovnako tak v konaní pred súdom, výpoveď poškodeného spochybňuje, jeho obrana je v rozpore s ostatnými vykonanými dôkazmi, vyplývajúcimi so zhodných tvrdení poškodeného a svedkyne P. T., ktorá mala možnosť podstatnú časť skutku sledovať z bezprostrednej blízkosti.

Sčasti zhodne popisujú priebeh skutku obžalovaný aj poškodený, najmä okolnosti, ako do vchodu jeho domu prišiel po prvýkrát iba s krabicou od telefónu, neskôr po dlhšom dohadovaní v nočných hodinách už s mobilným telefónom zn. iPhone 14 červenej farby. Zhodne obaja popisujú, že poškodený zišiel dolu do vchodu, obžalovaný mu podal telefón, ktorý bol zaheslovaný, preto ho poškodený požiadal, aby ho odblokoval, čo aj urobil. Trvalo mu to dlhšie, nakoľko obžalovaný mal v telefóne stále prihlásený svoj účet a poškodený žiadal, aby ho odtiaľ odstránil. Keď si poškodený skontroloval, že sú údaje odstránené, odovzdal obžalovanému peniaze vo výške 500,-€ s tým, že 100,-€ mu dal predtým keď ku nemu došiel iba s krabicou od telefónu a potreboval peniaze na taxík na cestu späť. Približne v tomto čase došla do vchodu aj svedkyňa P. T., o ktorej si poškodený myslel, že je to frajerka obžalovaného. Jej dal obžalovaný z peňazí, ktoré dostal od poškodeného, 100,-€, pričom z komunikácie medzi obžalovaným a ňou vyplynulo, že túto sumu jej bol dlžný. Vzápätí došlo k tomu, že obžalovaný pristúpil tesne k poškodenému so slovami „vieš, že mám pištoľ?!“ a ukázal mu ju, presnejšie poškodený ju zazrel ako ju má za pásom, videl iba rukoväť, išlo o krátku strelnú zbraň čiernej farby zn. Glock, ktorú poškodený pozná, pretože s týmto typom zbrane hrával Airsoft. Povedal mu tiež „daj mi ten iPhone“, na čo poškodený reagoval, že mu nič nedá, lebo je to zaplatené. Predtým kamarátka obžalovaného odišla cez vstupnú bránu pri schránkach a poškodený sa rozbehol smerom von na Vajnorskú ulicu. Obžalovaný za ním kričal nech zastaví, lebo mu rozstrieľa nohy. Vtedy sa zľakol a zastavil oproti Alza boxom a obžalovanému telefón vydal. Vtedy mu obžalovaný povedal, že ho „nasralo“ to, ako zarobil poškodený na predchádzajúcom čiernom iPhone, čo sa dozvedel cez frajerku, ktorá zavolala ako potenciálny záujemca na inzerát poškodeného. Poškodený vtedy ponúkal na predaj prvý iPhone 14 čiernej farby, ktorý kúpil od obžalovaného za 700,-€ a poškodený záujemkyni do telefónu povedal, že ho predáva za 1000,-€.

Vychádzajúc z dôkazov, ktoré boli v posudzovanej veci pred súdom prvého stupňa vykonané, je možné po preskúmaní veci zdieľať názor prvostupňového súdu o tom, že spáchanie skutku uvedeného v podanej obžalobe, bolo obžalovanému bezpečne preukázané. Napriek tomu, že v priebehu vyšetrovania

tohto prípadu nedošlo k zaisteniu zbrane, ktorú mal obžalovaný pri sebe a ktorá bola použitá na spáchanie trestného činu, čo obhajoba označuje za jeden zo zásadných nedostatkov pri obhajobnom prípadu, je možné na podklade podrobnej, presvedčivej a konzistentnej výpovede poškodeného, podporenej výpoveďou svedkyne P. T., ustáliť, že skutok sa stal tak, ako je vymedzený podanou obžalobou.

Obrana obžalovaného postavená na tvrdení, že nemal žiadnu zbraň argumentujúc zároveň tým, že žiadna sa ani nenašla a nikto ju ani podrobne nepopísal, je podľa názoru krajského súdu vyvrátená výpoveďou poškodeného I. T. a výpoveďou svedkyne P. T.. Poškodený dostatočne podrobne popísal o akú zbraň šlo, poznal ju jednak z toho dôvodu, že používal obdobnú zbraň pri airsoft a tiež preto, že zbraň mu už obžalovaný ukázal aj predtým. Vo svojej výpovedi presne označil typ zbrane, keď uviedol, že išlo o pištoľ zn. Glock, ďalej tiež uviedol, že videl jej pažbu, podľa ktorej rozoznal typ zbrane. Navyiac je potrebné uviesť, že poškodený opakovane vo svojej výpovedi uvádza, že zbraňou sa mu chválil obžalovaný už pri predchádzajúcom stretnutí, keď mu ju ukázal. Zbraň bola teda poškodeným dostatočne presvedčivo popísaná tak, aby si mohol súd urobiť jednoznačný záver o tom, že výzve obžalovaného na vydanie telefónu od poškodeného predchádzala bezprostredná hrozba násilím, a to v podobe možného použitia zbrane, ktorú poškodenému ukázal. Poškodený vo všetkých svojich výpovediach konštatuje, že obžalovaný pri krátkodobom odhalení zbrane použil formuláciu „vieš, že mám pištoľ!“ a žiadal ho, aby mu dal iPhone. To, že nedokázala svedkyňa P. T. podrobne popísať o akú zbraň malo ísť, je pre súd úplne pochopiteľné, keďže sama uviedla, že zbrane pozná iba z filmu. Takisto je možné prijať záver, že človek, ktorý neprichádza so zbraňami vôbec do kontaktu môže mať výraznú absenciu znalosti v tejto problematike a nemusí napríklad dokázať rozlíšiť typ zbrane.

Pre účely vyhodnotenia použitia zbrane ako osobitného kvalifikačného znaku - spáchanie skutku závažnejším spôsobom konania s použitím zbrane, nie je nevyhnutne potrebné, aby išlo o zbraň v zmysle definície obsiahnutej v zákone o zbraniach a strelive, ale môže ísť o hocikaký predmet, ktorý možno urobiť útok voči telu dôraznejším (ustanovenie § 122 ods. 3 Trestného zákona).

Slová, ktoré poškodený od obžalovaného počul, potom čo sa dal na útek, svedkyňa P. T. podľa jej vyjadrení nepočula, čo odvolací súd vyhodnotil ako súladne so zisteným skutkovým stavom, nakoľko tieto zazneli už mimo domu, pričom P. T. priestor vchodu opustila tesne pred tým ako obžalovaný a poškodený vybehli na ulicu.

Ako nepresvedčivá a nepotvrdená vykonanými dôkazmi bola vyhodnotená aj tá časť priebehu skutku popísaná obžalovaným, že telefón poškodenému priniesol, dal mu ho do ruky, aby si ho prezrel a keď poškodený podľa obžalovaného zistil, že telefón nie je zablokovaný a nemá heslo, dal mu do ruky peniaze. Takýto priebeh je vyvrátený výpoveďou poškodeného, ktorú potvrdzujú svedkovia P. T. a S. T.. Z telefónu bolo podľa poškodeného nutné odstrániť konto obžalovaného, ktorý bol v telefóne prihlásený, vymazať údaje a celý tento proces mu trval pomerne dlho, čo potvrdzuje svedkyňa, ktorá čakala na obžalovaného najskôr v aute, potom vo vchode, rovnako uvádza aj svedok T., že na obžalovaného dlho čakali, strácal už trpezlivosť.

Obžalovaný sa opakovane vo svojich vyjadreniach a dôvodoch odvolania bráni tým, že by predsa nešiel páchať lúpež do priestoru, o ktorom vie, že je monitorovaný kamerami. K tomuto argumentu je potrebné však uviesť, že v konaní nebolo vôbec presne ustálené, kde boli kamery nainštalované a je možné predpokladať, že sa nachádzali len z vonkajšej strany vchodu do domu. Vôbec nie je zrejmé, aká bola pozícia obžalovaného vzhľadom na umiestnenie kamier a takisto treba uviesť, že obžalovaný podľa výpovedi zvyšných dvoch osôb nachádzajúcich sa v jeho prítomnosti, zbraň vôbec nevytiahol mimo svojho tela, nedržal ju v rukách tak, aby to prípadne bolo možné vidieť na kamerových záznamoch. Znamená to, že pri ustálenom popise použitia zbrane, by na kamerovom zázname nemuselo byť nič vidieť aj za predpokladu, že by boli kamery umiestnené vo vnútri vchodu (čo vôbec nie je preukázané) a systém by bol funkčný.

Obhajoba obžalovaného, v ktorej namieťa nepochopiteľnú reakciu poškodeného, ktorý sa pred ním rozhodol utekať von, vedomý si toho, že obžalovaný má pri sebe zbraň, podporujúc tým svoju verziu, že ho iba žiadal o vrátenie telefónu bez toho, aby mu niečím hrozil, bola odvolacím súdom vyhodnotená ako neakceptovateľná. Poškodený totiž zrozumiteľne vysvetlil, prečo sa rozhodol pre útek smerom von a bolo to z dôvodu, že obžalovaný stál v priestore dverí, ktoré viedli smerom k bytom, preto sa

nevybral smerom k nemu a rozhodol sa vyjsť do vonkajšieho priestoru a utekať smerom k Vajnorskej ulici. Uvedené rozhodnutie poškodeného nemožno vnímať ako iracionálne alebo nelogické, nakoľko pri rozhodovaní človeka v takejto situácii spolupôsobia viaceré faktory, o ktorých súd nemá bližšie informácie. Zjednodušene možno povedať, že odhadom by sa polovica ľudí v takejto situácii rozhodla utekať von a spoliehať sa na to, že tam nájde pomoc a polovica by sa rozhodla utekať smerom k bytom v nádeji, že sa stihne dostať do bytu.

K námietke obžalovaného o tom, že priebeh údajnej lúpeže pôsobí nelogicky z dôvodu, že ak by chcel spáchať lúpež a vziať si peniaze aj telefón, prečo by tento telefón vymazával, aby tam neboli jeho údaje, nezotrval by tam pol hodinu, ale urobil by to hneď, krajský súd uvádza, že táto výhrada je pri posudzovaní naplnenia znakov trestného činu nepodstatná. Rovnako by sa skutok mohol odohrať obidvoma spôsobmi, pričom to, ktorý spôsob sa uplatní, je závislé od toho, aké myšlienkové postupy sa odohrávajú v hlave páchatela a tiež ho ovplyvňuje momentálna situácia na mieste činu. K svedkyni T., ktorej umožnil zotrvať na mieste, možno uviesť iba toľko, že s ňou sa obžalovaný pozná od detstva, vyrastali spolu, preto ju vnímal ako človeka, ktorý mu je blízky a môže sa na neho spoľahnúť.

Výhrada obžalovaného spočívajúca v tvrdení, že zbraň nemohol mať, lebo by sa mu za pásom teplákov neudržala, sa takisto nedá akceptovať, pretože nemožno automaticky vylúčiť, že za určitých okolností je možné mať zbraň takto umiestnenú. Vzhľadom k tomu, že nebolo presne ustálené oblečenie obžalovaného, najmä typ teplákov, ako širokú a pevnú gumu tepláky mali, nebolo možné vylúčiť, že sa zachytená pásom teplákov zbraň mohla udržať.

Obhajoba síce v rámci dôvodov odvolania predložila parametre zbrane, jej rozmery a hmotnosť (typ Glock 17), pritom však nie je zrejmé, ktorý typ zbrane zn. Glock mal obžalovaný u seba, či klasickú na olovené strely alebo vzduchovú (airsoftovú), nakoľko podľa verejne dostupných informácií sú tieto dva typy vzhľadovo totožné. Čo sa týka hmotnosti zbrane, nie sú k dispozícii informácie, či bol v zbrani zásobník s nábojmi, ktorý tiež ovplyvňuje jej celkovú hmotnosť.

Pri formulácii svojej obhajoby sa obžalovaný odvoláva tiež na to, že právna kvalifikácia lúpeže neobstoí aj preto, že sa nezmocnil veci, ktorá bola vlastníctvom poškodeného, lebo mu podľa neho poškodený nezaplatil celú kúpnu cenu a nedošlo teda k nadobudnutiu vlastníctva telefónu poškodeným. Krajský súd dáva v tejto súvislosti do pozornosti ustanovenie § 133 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak sa hnutelná vec prevádza na základe zmluvy, nadobúda sa vlastníctvo prevzatím veci, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak. Dokazovaním bolo preukázané, že medzi obžalovaným a poškodeným išlo jednoznačne o kúpnu zmluvu a prevod vlastníctva sa teda neviaže na zaplatenie kúpnej ceny tak, ako to tvrdí obžalovaný, ale na faktické odovzdanie veci, ku ktorému nepochybne došlo. Obžalovaný si od poškodeného zobral peniaze a odovzdal mu telefón, ktorý mal predtým v dispozícii. Odhliadnuc od uvedeného, pre posúdenie splnenia podmienky „zmocniť sa cudzej veci“ nie je rozhodujúci vzťah vlastníctva, ale oprávnená dispozícia s vecou. Zmocnením sa veci treba rozumieť, že páchatel si zabezpečí možnosť s vecou nakladať s vylúčením toho, kto ju mal dosiaľ vo svojej moci. Ide o prevedenie faktickej moci nad ňou z oprávnenej osoby na páchatela. Napadnutý nemusí byť vlastníkom veci, stačí, že ju má vo svojej dispozícii.

Vykonaným dokazovaním sa nepotvrďuje ani verzia obžalovaného, že by pri preberaní peňazí namietal sumu, teda že by medzi nimi prebehla komunikácia zameraná na vyjasnenie si kúpnej ceny, skôr sa potvrdzuje, že bol nahnevaný a to preto lebo mal svojou partnerkou potvrdené, že poškodený predchádzajúci telefón ďalej predal za vyššiu cenu.

Obranu obžalovaného, ktorú postavil na tvrdení, že pod vplyvom hnevu a frustrácie z neúspechu svojho obchodu s telefónmi, poškodenému náhle telefón bez použitia násilia zobral z ruky a odišiel s nim preč, spoľahlivo vyvrátili ostatné vykonané dôkazy. Navyiac boli niektoré s obhajobných námietok obžalovaného vyhodnotené ako rozporuplné a nelogické, prípadne poznačené ničím nepodloženými hypotézami.

Okrem už uvedených vysvetlení, ktorými odvolací súd objasnil, prečo nebolo možné akceptovať obžalovaného verziu priebehu skutku, je potrebné zaujať stanovisko aj k spochybňovaniu svedkyne P. T., nakoľko toto je jednou z ústredných tém podaného odvolania.

Obžalovaný pri spochybňovaní svedkyne vychádza zo zásadnej úvahy - „ide o svedkyňu, ktorú sám označil a navrhol vypočuť a preto je priamo vylúčené, aby to bola osoba, ktorá videla niečo, čo ho usvedčí z konania, pre ktoré bol obvinený“. Obžalovaný preto označuje jej výpoveď z prípravného konania, v ktorej uvádza priebeh skutku v zásadných bodoch zhodne s poškodeným, za zmanipulovanú vplyvom orgánov činných v trestnom konaní. Tieto mali využiť pre dosiahnutie výpovede usvedčujúcej obžalovaného to, že svedkyňa je drogovo závislá, je v skúšobnej dobe a mohla by mať problémy aj preto, že sa riadne nestará o svoje dieťa. K uvedeným predpokladom obžalovaného krajský súd uvádza, že žiaden z nich nebol podložený žiadnym dôkazom. Svedkyňa bola dňa 07.02.2023 v prípravnom konaní vypočutá za prítomnosti obhajkyne obžalovaného a v prípade akéhokoľvek náznaku ovplyvňovania jej výpovede, by obhajkyňa na uvedené určite reagovala. Súčasne je potrebné uviesť, že ani sama svedkyňa, keď si na hlavnom pojednávaní nevedela na väčšiu časť skutku spomenúť, vôbec neuvádzala, že by mala v prípravnom konaní vypovedať pod tlakom alebo že by z akéhokoľvek dôvodu hovorila niečo iné, ako to, čo videla. Práve naopak, na hlavnom pojednávaní výslovne uviedla, že to, čo hovorila v prípravnom konaní, je pravda.

Spochybňovanie svedkyne kvôli tomu, že si nepamätala presne akými bankovkami bola tvorená suma, ktorú poškodený obžalovanému odovzdal, neobstojí. Svedkyňa uvádza iba 100-eurové bankovky, ktoré tam boli v prevažujúcom počte a neuvádza 200-eurovú bankovku. Nie je vylúčené, že mohla svoju pozornosť zamerať práve na 100-eurové bankovky, z ktorých jednu hneď dostala a 200-eurovú bankovku nevidieť. Okrem toho nie je k dispozícii bližší popis toho, ako obžalovaný držal peniaze v ruke, či boli napríklad preložené, alebo nie, či sa prekrývali a podobne.

Hodnotiac výpoveď uvedenej svedkyne, pre súd vyznieva skôr nepresvedčivo jej prednes na hlavnom pojednávaní, keď sa spontánne vyjadrila k úvodnej časti udalosti a keď malo dôjsť k popisu tohto, čo sa udialo medzi obžalovaným a poškodeným pri odovzdávaní a preberaní telefónu, na to si vôbec nepamätala.

Ako opodstatnená bola vyhodnotená odvolacia námietka, ktorou obžalovaný vytýka, že v prvostupňovom rozsudku je pri právnej kvalifikácii uvedené, že spáchal zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 ods. 2 písm. c) Trestného zákona, teda závažnejším spôsobom, hoci chýba poukaz na konkrétne ustanovenie § 138 Trestného zákona. Opomenutie uvedenia konkrétneho písmena § 138 Tr. zákona, je určite nutné posúdiť ako formálnu vadu výroku rozsudku, ktorú bolo nutné v rámci odvolacieho konania napraviť. Nebolo však možné akceptovať, že uvedený nedostatok má spôsobovať nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku a zároveň neuvedenie konkrétneho typu závažnejšieho spôsobu konania podstatne sťažuje obhajobu, keďže nie je zrejmé, na ktoré okolnosti sa má obžalovaný zamerať. Nesúhlas s týmto názorom súd opiera najmä o to, že obžalovanému je od vznesenia obvinenia známe, o akú okolnosť podmieňujúcu použitie kvalifikovanej skutkovej podstaty v tomto prípade ide, keďže na jej vyvrátenie zamerlal celú svoju obranu a zároveň je potrebné povedať, že chýbal iba paragraf, ale slovné vymedzenie je v rozsudku uvedené.

Okrem vyššie uvedenej korekcie rozsudku, bola odvolacím súdom odstránená aj zrejma nesprávnosť uvedená v skutkovej vete, nakoľko ku skutku došlo vo vchode domu na P. XX, čo je nespochybniteľné tým, že na uvedenej adrese poškodený prechodne býval a nie vo vchode domu na P. XX.

Hodnotiac komplexne všetky vo veci vykonané dôkazy, možno podľa krajského súdu v posudzovanom prípade konštatovať, že bola dostatočne spoľahlivo zistená hrozba takým násilím, ktoré má byť vykonané ihneď, ak sa napadnutý nepodrobí vôli útočníka, pričom uvedená hrozba bola prostriedkom na zmocnenie sa cudzej veci. Splnená bola tiež podmienka, že takáto hrozba predchádzala zmocneniu sa veci, keďže poškodený mal v tom čase telefón vo svojej dispozícii. Obžalovaný teda konal tak, že sa snažil prekonať, prípadne zamedziť kladenému odporu. Násilie bolo prostriedkom nátlaku na vôľu napadnutého.

Pri naplnení skutkovej podstaty trestného činu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zákona násilie spravidla smeruje proti tomu, kto má vec u seba. Možno ho však spáchať aj proti inej osobe alebo veci, pokiaľ je prostriedkom nátlaku na vôľu poškodeného (R 1/1980, NS SR 6Tz 71/1984).

Odkazujúc na vyššie uvedené hodnotenie vykonaných dôkazov, je v prípade konania obžalovaného D. S. splnený aj osobitný kvalifikačný znak v zmysle § 138 písm. a/ Tr. zákona - spáchanie trestného činu so zbraňou. Vychádzajúc z ustanovenia § 122 ods. 3 Tr. zákona, trestný čin je spáchaný so zbraňou,

ak páchatel' alebo s jeho vedomím niektorý zo spolupáchateľov použije zbraň na útok, na prekonanie alebo zamedzenie odporu alebo ju má na taký účel pri sebe; zbraňou sa rozumie, ak z jednotlivého ustanovenia nevyplýva niečo iné, každá vec, ktorou možno urobiť útok proti telu dôraznejším. Trestný čin je spáchaný so zbraňou aj vtedy, ak páchatel' použije napodobeninu zbrane alebo ju má pri sebe s úmyslom, aby bola považovaná za pravú. V posudzovanom prípade obžalovaný použil pištoľ, avšak nie je možné s istotou ustáliť o akú kategóriu zbrane ide.

Po vyhodnotení všetkých vykonaných dôkazov, zohľadňujúc s rovnakou starostlivosťou okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako aj okolnosti svedčiace v jeho prospech, dospel krajský súd k identickému záveru ako aj súd prvého stupňa a konštatuje, že obžalovaný D. S. naplnil svojim konaním všetky obligatórne znaky skutkovej podstaty zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zákona s použitím § 138 písm. a/ Tr. zákona.

Okresný súd nepochybil ani pri úvahách súvisiacich s výrokom o treste a prihliadol na zásady ukladania trestov (§ 34 Tr. zákona) a v odôvodnení rozsudku sa dostatočne vyrovnal najmä s kritériami uvedenými v § 34 ods. 4 a 5 Tr. zákona. Je potrebné súhlasiť so záverom okresného súdu, že u obžalovaného nebola zistená žiadna poľahčujúca okolnosť v zmysle § 36 Tr. zákona. Bola však prvostupňovým súdom správne zistená priťažujúca okolnosť v zmysle § 37 písm. m) Trestného zákona, nakoľko je z odpisu registra trestov obžalovaného zrejme, že v minulosti už bol odsúdený za inú trestnú činnosť. Vzhľadom k tomu, že u obžalovaného boli súčasne splnené podmienky pre zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby postupom podľa § 38 ods. 5 Tr. zákona, bolo by zohľadnenie zistenej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m/ Tr. zákona v rozpore s pravidlom uvedeným v § 38 ods. 5 Tr. zákona, ktorý nepripúšťa súčasné navýšenie dolnej hranice z dôvodu prevahy priťažujúcich okolností podľa § 38 ods. 4 Tr. zákona. Čo sa týka splnenia podmienok pre ukladanie trestu s použitím § 38 ods. 5 Tr. zákona, správne bolo prihliadnuté na okolnosť, že obžalovaný bol trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V zo dňa 09.02.2022 sp. zn. 2T/5/2022 uznaný vinným zo zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere tri roky s podmienčným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní päť rokov. Trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 09.02.2022. Obžalovaný sa tak spáchaním zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zákona opätovne dopustil zločinu, v dôsledku čoho došlo k zvýšeniu dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu. Pri trestnej sadzbe uvedenej v § 188 ods. 2 Tr. zákona, ktorá je v rozpätí od sedem do dvanásť rokov, došlo uvedeným postupom k zvýšeniu dolnej hranice o jednu polovicu z rozdielu pôvodnej hornej a dolnej hranice (12-7=5, 5:2=2 roky a 6 mesiacov - § 38 ods. 8 Tr. zákona), teda k zvýšeniu dolnej hranice na deväť rokov a šesť mesiacov.

Na podklade dokazovania doplneného pred odvolacím súdom bol výrok o treste prvostupňového rozsudku čiastočne modifikovaný krajským súdom a bola doplnená poľahčujúca okolnosť v zmysle § 36 písm. k) Trestného zákona. Podkladom pre túto zmenu bolo preukázanie zaplatenia škody vo výške 600,-€ uplatnenej poškodeným I. T., a to otcom obžalovaného. Táto okolnosť bola odvolacím súdom vyhodnotená ako pričinenie sa obžalovaného na odstránení následkov trestného činu.

K osobe obžalovaného považuje krajský súd za podstatné uviesť, že podľa odpisu registra trestov bol obžalovaný doposiaľ sedemkrát súdne trestaný pre rôznorodú trestnú činnosť, pričom v dvoch prípadoch ide už o zahladené odsúdenia.

Obžalovanému aktuálne plynie skúšobná doba na základe odsúdenia Okresným súdom Bratislava II, sp. zn. 6T/83/2021, zo dňa 14.09.2021 na trest odňatia slobody vo výmere dva roky a štyri mesiace so skúšobnou dobou v trvaní tri roky (do 09.04.2025). Už spomenutým trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 2T/5/2022, zo dňa 09.02.2022 bol obžalovaný odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere tri roky so skúšobnou dobou v trvaní päť rokov (do 09.02.2027). Na základe uvedeného je možné konštatovať, že obžalovaný sa prejednávaného zločinu dopustil v rámci skúšobnej doby podmienčného odsúdenia. Táto okolnosť podľa názoru krajského súdu zvyšuje závažnosť jeho konania a nasvedčuje tiež tomu, že obžalovaný má sklony k páchaniu trestnej činnosti a miernejšie opatrenia preferujúce výchovný a preventívny účinok sú u neho zjavne nedostatočné.

Podľa údajov, ktoré obžalovaný poskytol orgánom činným v trestnom konaní a súdu, je bez zamestnania a ani v minulosti žiadne zamestnanie nemal. Nemá ukončené stredoškolské vzdelanie a jeho príjem je nulový.

Vo vzťahu k výmere uloženého trestu krajský súd uvádza, že trest vo výmere deväť rokov a šesť mesiacov, teda trest na samej dolnej hranici upravenej trestnej sadzby, je sankciou citelnou, avšak neboli k dispozícii žiadne zákonné možnosti pre jeho zníženie. Vzhľadom na všetky zistené okolnosti na strane obžalovaného je možné skôr konštatovať, že spôsob jeho života, množstvo predchádzajúcich odsúdení, ako aj fakt, že k spáchaniu skutku došlo krátko po predchádzajúcich odsúdeniach a v rámci plynutia skúšobnej doby, nasvedčujú skôr tomu, že by ho nebolo možné napraviť trestom kratšieho trvania.

Obžalovanému plynie počnúc dňom 10.04.2022 skúšobná doba podmiennečného odsúdenia stanovená vo výmere tri roky, pričom obžalovanému boli v rámci probačného dohľadu uložené viaceré obmedzenia a povinnosti, okrem iného aj povinnosť zamestnať sa v skúšobnej dobe. Z údajov, ktoré obžalovaný v rámci svojho výsluchu poskytol, nevyplýva, že by mal tendenciu plniť uložené povinnosti a obmedzenia, nakoľko nie je zrejmé, že by si našiel nejaké stabilné zamestnanie a snažil sa pokrývať svoje životné náklady prostriedkami získanými z legálnych zdrojov. Skôr naopak, napriek krátkemu časovému odstupu od uloženia trestu odňatia slobody s podmiennečným odkladom a reálnej hrozbe nariadenia uloženého trestu odňatia slobody (resp. dvoch trestov spolu vo výmere päť rokov a štyri mesiace), možno pozorovať u obžalovaného skôr tendenciu k zvyšovaniu závažnosti páchanej trestnej činnosti, čo je pri úvahách o výmere trestu nepriaznivým zistením, svedčiacim o výrazných sklonoch ku kriminogénnym aktivitám. Berúc do úvahy spôsob spáchania zločinu lúpeže a motiváciu, ktorá viedla obžalovaného k spáchaniu tohto zločinu závažnejším spôsobom konania, pri už naznačenej výrazne nepriaznivej prognóze resocializácie obžalovaného, sú akékoľvek úvahy o prípadnom zmiernení uloženého trestu celkom neopodstatnené

Pokiaľ ide o spôsob výkonu uloženého trestu, zaradenie obžalovaného do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženie podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona, je odôvodnené zistením, že obžalovaný nebol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním skutku vo výkone trestu odňatia slobody uloženého za úmyselný trestný čin.

Vo vzťahu k ostatným odvolacím námietkam, ktoré sa týkajú nedostatočného preukázania naplnenia pojmových znakov skutkovej podstaty lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zákona konaním obžalovaného D. S., odkazuje odvolací súd na vyššie opísané úvahy a hodnotenie vykonaných dôkazov. Súčasne odvolací súd dáva do pozornosti aj argumentáciu súdu prvého stupňa, ktorou tento súd reagoval na obhajobné námietky obžalovaného v rámci prvostupňového konania.

Pokiaľ ide o návrh obžalovaného na vypočutie nových svedkov, ktorých spomína v dôvodoch svojho odvolania, je zrejmé, že k uvádzanému stretnutiu malo dôjsť ešte pred začiatkom dokazovania na súde prvého stupňa a obžalovaný sa o tejto skutočnosti pred súdom vôbec nezmienil. Obžalovaný bol pritom riadne poučený o svojich právach v súvislosti s podaním návrhov na vykonanie dôkazov a rovnako nepredniesol žiadne návrhy ani pred uzavretím dokazovania na súde prvého stupňa. Berúc do úvahy uvedené vysvetlenie a tiež priebeh výsluchu svedkov T. pred súdom a vyjadrenia obžalovaného k týmto dôkazom na hlavnom pojednávaní, bol jeho návrh posúdený ako nedôvodný.

Záverom považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že na podklade doplneného dokazovania zistil dôvod na zmenu, ktorú už predznačil aj upravený výrok o treste a vychádza z toho, že obžalovaný vykonal opatrenie k tomu, aby bola uhradená škoda. Doklad preukazujúci zaplatenie sumy 600,-€ poškodenému I. T. bol nadriadeným súdom na verejnom zasadnutí prečítaný v súlade s § 326 ods. 5 Tr. poriadku.

Nakoľko odvolací súd zistil dôvod pre zmenu prvostupňového rozsudku vo výroku o vine, treste a tiež vo výroku o náhrade škody, postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. poriadku zrušil prvostupňový rozsudok a podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku sám vo veci rozhodol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.